

**УХВАЛА
ТРЕТЬОЇ КОЛЕГІЇ СУДДІВ
ДРУГОГО СЕНАТУ
КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ**

**про відмову у відкритті конституційного провадження у справі
за конституційною скаргою Коломойського Ігоря Валерійовича
щодо відповідності Конституції України (конституційності) пункту 4¹
частини першої, третього речення частини другої статті 336
Кримінального процесуального кодексу України**

Київ
4 березня 2026 року
№ 48-3(П)/2026

Справа № 3-33/2026(74/26)

Третя колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України у такому складі:

Городовенко Віктор Валентинович – головуючий, доповідач,
Первомайський Олег Олексійович,
Різник Сергій Васильович,

розглянула на засіданні питання про відкриття конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Коломойського Ігоря Валерійовича щодо відповідності Конституції України (конституційності) пункту 4¹ частини першої, третього речення частини другої статті 336 Кримінального процесуального кодексу України.

Заслухавши суддю-доповідача Городовенка В.В. та дослідивши матеріали справи, Третя колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України

у с т а н о в и л а:

1. Коломойський І.В. звернувся до Конституційного Суду України з клопотанням перевірити на відповідність частині першій статті 8, частині першій статті 55, частинам першій, другій статті 129 Конституції України

(конституційність) пункт 4¹ частини першої, третє речення частини другої статті 336 Кримінального процесуального кодексу України (далі – Кодекс).

Відповідно до частини першої статті 336 Кодексу судове провадження може здійснюватися в режимі відеоконференції під час трансляції з іншого приміщення, зокрема яке розташоване поза межами приміщення суду (дистанційне судове провадження), у разі „введення воєнного стану або під час карантину, встановленого Кабінетом Міністрів України“ (пункт 4¹).

Згідно з третім реченням частини другої статті 336 Кодексу „суд не має права прийняти рішення про здійснення дистанційного судового провадження, в якому поза межами приміщення суду перебуває обвинувачений, якщо він проти цього заперечує, крім випадків здійснення дистанційного судового провадження в умовах воєнного стану“.

1.1. Зі змісту конституційної скарги та долучених до неї матеріалів убачається таке.

До Печерського районного суду міста Києва 23 квітня 2025 року надійшов обвинувальний акт у кримінальному провадженні за обвинуваченням Коломойського І.В. у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого частиною четвертою статті 27, частиною другою статті 15, пунктами 11, 12 частини другої статті 115 Кримінального кодексу України.

У зв'язку з тим, що Печерський районний суд міста Києва протягом тривалого часу не проводив підготовчого судового засідання, Коломойський І.В. згідно зі статтею 34 Кодексу звернувся до Касаційного кримінального суду у складі Верховного Суду з клопотанням направити матеріали кримінального провадження з Печерського районного суду міста Києва до Соборного районного суду міста Дніпра.

Друга судова палата Касаційного кримінального суду у складі Верховного Суду ухвалою від 12 серпня 2025 року залишила без задоволення вказане клопотання Коломойського І.В. та іншою ухвалою від 12 серпня 2025 року постановила „довести до відома голови Печерського районного суду м. Києва

факт з приводу недодержання судом першої інстанції строків проведення підготовчого судового засідання та призначення до судового розгляду кримінального провадження“.

Голова Печерського районного суду міста Києва 10 вересня 2025 року звернувся до Київського апеляційного суду з поданням про визначення підсудності у кримінальному провадженні стосовно Коломойського І.В. через неможливість формування у Печерському районному суді міста Києва складу суду для розгляду вказаного кримінального провадження.

Київський апеляційний суд ухвалою від 16 вересня 2025 року задовольнив подання голови Печерського районного суду міста Києва та направив матеріали вказаного кримінального провадження до Шевченківського районного суду міста Києва.

Коломойський І.В. 24 жовтня 2025 року звернувся до Касаційного кримінального суду у складі Верховного Суду із заявою про роз'яснення ухвали Другої судової палати Касаційного кримінального суду у складі Верховного Суду від 12 серпня 2025 року, якою залишено без задоволення його клопотання про зміну підсудності кримінального провадження. Розгляд вказаної заяви суд призначив на 4 листопада 2025 року.

Коломойський І.В., якого утримують під вартою в ізоляторі тимчасового тримання Відділу забезпечення досудового слідства Служби безпеки України, 28 жовтня 2025 року звернувся до Касаційного кримінального суду у складі Верховного Суду з клопотанням про забезпечення його особистої участі в судовому засіданні під час розгляду заяви про роз'яснення судового рішення.

Суддя Другої судової палати Касаційного кримінального суду у складі Верховного Суду ухвалою від 3 листопада 2025 року відмовив у задоволенні клопотання Коломойського І.В. „про його конвоювання з Відділу забезпечення досудового слідства Служби безпеки України до зали судових засідань Касаційного кримінального суду“, постановив забезпечити проведення дистанційного судового провадження в режимі відеоконференції між Верховним Судом та Відділом забезпечення досудового слідства Служби безпеки України

за участю обвинуваченого Коломойського І.В. У мотивувальній частині вказаної ухвали суддя послався на приписи частин першої, другої статті 336 Кодексу та зазначив про доцільність проведення судового засідання в режимі відеоконференції, оскільки на момент розгляду заяви Коломойського І.В. про роз'яснення судового рішення на території України діяв воєнний стан.

1.2. Автор клопотання вважає, що оспорювані приписи Кодексу суперечать вимогам статті 8 Конституції України, оскільки «не відповідають критерію „якості закону“ та порушують принцип правової визначеності. Законодавець, пов'язавши можливість здійснення дистанційного судового провадження виключно з фактом введення воєнного стану, не встановив жодних об'єктивних критеріїв для обмеження права обвинуваченого на особисту участь у судовому розгляді, що призвело до наділення суду необмеженою дискрецією та створення умов для процесуального свавілля».

Суб'єкт права на конституційну скаргу стверджує, що „неякісне законодавче регулювання безпосередньо впливає на реалізацію права на захист, гарантованих статтями 55 та 129 Конституції України, перетворюючи їх з реального та ефективного, на ілюзорне та формальне. Коли закон дозволяє суду ігнорувати заперечення обвинуваченого без необхідності доводити об'єктивну потребу дистанційного провадження, особа позбавляється можливості ефективно відстоювати свої права та якимось чином оскаржити таке втручання, унаслідок чого сутнісний зміст конституційних гарантій зазнає непропорційного та необґрунтованого обмеження“.

Обґрунтовуючи свої твердження щодо неконституційності пункту 4¹ частини першої, третього речення частини другої статті 336 Кодексу, Коломойський І.В. цитує приписи Конституції України, Кодексу, наказ Міністерства розвитку громад та територій України „Про затвердження Переліку територій, на яких ведуться (велися) бойові дії або тимчасово окупованих Російською Федерацією“ від 28 лютого 2025 року № 376, посилається на рішення

Конституційного Суду України, практику Європейського суду з прав людини, а також на судові рішення у своїй справі.

2. Розв'язуючи питання щодо відкриття конституційного провадження у справі, Третя колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України виходить із такого.

Відповідно до Закону України „Про Конституційний Суд України“ конституційна скарга має містити обґрунтування тверджень щодо неконституційності закону України (його окремих приписів) із зазначенням того, яке з гарантованих Конституцією України прав людини, на думку суб'єкта права на конституційну скаргу, зазнало порушення внаслідок застосування закону (пункт 6 частини другої статті 55); конституційна скарга є прийнятною за умов її відповідності вимогам, визначеним статтями 55, 56 цього закону (абзац перший частини першої статті 77).

Із аналізу конституційної скарги випливає, що Коломойський І.В., твердячи про невідповідність Конституції України пункту 4¹ частини першої, третього речення частини другої статті 336 Кодексу, не обґрунтував, як саме ці приписи Кодексу порушують його конституційні права, а висловив припущення стосовно того, до яких порушень прав обвинуваченого може призвести дистанційне судове провадження.

Крім того, як убачається зі змісту конституційної скарги, суть частини аргументів автора клопотання зводиться до намагання довести недоцільність застосування оспорюваних приписів Кодексу стосовно судових проваджень, які здійснюються в регіонах, де не ведуться „активні бойові дії“, що не можна вважати обґрунтуванням тверджень щодо неконституційності пункту 4¹ частини першої, третього речення частини другої статті 336 Кодексу в розумінні пункту 6 частини другої статті 55 Закону України „Про Конституційний Суд України“.

Наведене є підставою для відмови у відкритті конституційного провадження у справі згідно з пунктом 4 статті 62 Закону України „Про Конституційний Суд України“ – неприйнятність конституційної скарги.

Ураховуючи викладене та керуючись статтями 147, 151¹, 153 Конституції України, на підставі статей 7, 32, 37, 55, 56, 58, 62, 77, 86 Закону України „Про Конституційний Суд України“, відповідно до § 45, § 56 Регламенту Конституційного Суду України Третя колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України

п о с т а н о в и л а :

1. Відмовити у відкритті конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Коломойського Ігоря Валерійовича щодо відповідності Конституції України (конституційності) пункту 4¹ частини першої, третього речення частини другої статті 336 Кримінального процесуального кодексу України на підставі пункту 4 статті 62 Закону України „Про Конституційний Суд України“ – неприйнятність конституційної скарги.

2. Ухвала Третьої колегії суддів Другого сенату Конституційного Суду України є остаточною.

**ТРЕТЯ КОЛЕГІЯ СУДДІВ
ДРУГОГО СЕНАТУ
КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ**